

med en Kundgjørelse af 28de Januar 1852 eller ikke, skulde jeg dog mene, at vi endnu ere i Besiddelse af. Naar iøvrigt den høitærede Minister har paastaet, at en saadan Commission som den, der nævnes i Grundlovens § 50, aldrig lovlig kunde nedsættes i Anledning af en Tiltale mod Ministeriet, og naar han har lagt til, at dette var Noget, som Ministeriet ikke vilde overlade til Domstolens Kjendelse, Noget, man paa ingen Maade vilde taale, ja, da kan jeg ikke sige Andet, end at det er det Sprog, hvortil Ministeriet i den sidste Tid har villet vænne os, men at jeg endnu ikke er bleven vant dertil. For mit Bedkommende skulde jeg gjerne have ønsket, at man havde brugt en kortere Fremgangsmaade ved Tiltalen end først at udnævne en Commission, thi vel udnævnes denne Commission, dersom den udnævnes efter Forslaget, ikke for at undersøge, om der skal reises en Tiltale mod Ministeriet, men kun om, hvorledes den bedst kan reises, men der er imidlertid dog en Anledning til, at Sagen kunde gaae i Langdrag, og maaskee der da kunde komme den Dag, da Ministeriet ligesaalet vilde taale, at Rigsdagen virkelig besluttede en saadan Tiltale, som det nu siger, at det ikke vil taale en saadan Commissions Nedsættelse. Jeg skulde have ønsket, at der var gjort et simpelt Forslag, som enten strax var behandlet i Thinget, eller, hvor der var nedsat en sædvanlig Committee, fordi jeg er overbevist om, at der er rigtig, overflødig Grund til at sætte det nærværende Ministerium under Tiltale, og at vi ere oplyste nok om, hvorpaa der maa gaaes ud, saa der ikke behøves nogen vidtløftigere Undersøgelse; men, hvorledes den høitærede Indenrigsminister kan mene, at det, som Loven om Rigsretten forordner om en Anklager og hans Fremgangsmaade, naar han først er antagen og udnævnt af Folkethinget, kan anvendes paa de Forholdsregler, som Folkethinget agter at tage, førend Anklageren er udvalgt, førend Sagen kommer for Retten, det begriber jeg rigtig nok slet ikke. Naar fremdeles den høitærede Indenrigsminister har søgt at rensesig fra den Beskyldning, at han var fremkommen ubetimelig med et Veto fra Regjeringen, med en Misbilligelse af den i forrige Aar

tagne Beslutning om Grundlovens Indskrænkning, der efter de Allerflestes Formening først kunde finde Sted, naar Beslutningen var tagen anden Gang, saa maa jeg sige, da jeg virkelig har vedkjendt mig, og endnu vedkjender mig den Tro, at man ogsaa kan gjøre Ministeriet Uret, at man forsaavidt har gjort det Uret, som jeg paa den ene Side skønner, at efter § 100 skal det paa ingen Maade forbydes eller formenes Regjeringen, strax efterat en Beslutning om Forandring i Grundloven var gaaet igennem, at tilskjendegive sin Misfornøielse dermed, og paa den anden Side er min Betragtning af en Rigsdagsbeslutning, der skal tages eens paa 3 Rigsdage, netop en Bestemmelse om, at den skal blive ved at gaae igennem. Skjersilden, saa at jeg skulde mene, at det ikke alene er Regjeringen, der er fuldt berettiget til, paa den næste Rigsdag at gjøre Indvendinger imod hvad der gik igennem paa den første, men at ogsaa enhver af os Rigsdagsmænd er berettiget dertil, og, dersom vi have den Overbeviisning, at Rigsdagens Beslutning, saaledes som den engang er gaaet igennem, ikke vilde være heldbringende, eller dog ikke moden til at ophøies til en Grundlov, da burde vi gjøre det.

For endelig ogsaa at berøre, hvad der er Hensigten med denne Commissions Nedsættelse, skal jeg bemærke, at jeg rigtig nok helter til den Mening, om hvis Rigtighed jeg hører, at den høitærede Indenrigsminister er aldeles forvisset, nemlig, at allerede Kundgjørelsen af 28de Januar 1852, eller, rettere sagt, Raadet til at skabe en ny Myndighed og at lade Ministerne for Slesvig og Holsteen tale bydende ogsaa til den danske Rigsdag, var et Brud paa Forsatningen, som paa ingen Maade maatte glemmes, naar vi for nærværende Tid sætte Ministeriet under Tiltale, men paa den anden Side er det dog ogsaa vist, at vi ved en saadan Kundgjørelse, den være forøvrigt saa uføtenelig med Grundloven som muligt, og som den høitærede Indenrigsminister har paastaet, at den var, umuligt kunde komme til at affasse Grundloven, eller stille Danmarks Folk og Rigsdag ved en eneste, selv af de mindste Rettigheder, som Danmarks Riges Grundlov hjemlede dem.